

ad Arbejdsanvisningen, men det er dog den naturlige Vej, at den virkelige erhvervsledige henvender sig paa det Sted, hvor Arbejde kan anvises, og først, naar det er umuligt, henvender sig paa det Sted, hvor han kan modtage den Understøttelse, han skal have, dels ved eget Forskringsbidrag og dels ved Bidrag fra Statens og Kommunens Side. Det maa og bør være Grundlaget for enhver Arbejdsløshedslovgivning, at den knyttes nøje, fast og bestemt til Arbejdsanvisningen. Dår danner det foreliggende Lovforslag — det er rigtigt — et Brud med de hidtidige Bestemmelser, et Brud paa den historiske Udvikling af Arbejdsløsheds-kasse-Lovgivningens herhjemme, men dette er ikke et Bevis for, at Bestemmelserne er daarlige. Man kan ikke, hvis man vil indføre et eller andet Fremskridt, med fuld Ret henvise til den historiske Udvikling; thi ethvert Fremskridt, end sige enhver Revolution, vilde være umulig, hvis man mente, at man stadig skulde følge i det Spor, man hidtil har fulgt. Det er en nøgenlunde konservativ Betragtning, at er man først slaaet ind paa en Vej, skal man følge den ud i al Fremtid, og det er rigtigt, at det, her foreslaas, betegner et Brud med Arbejdsløsheds-kassernes historiske Udvikling, men jeg mener, at jo før man kan faa den historiske Udvikling rettet, des bedre.

Det kan ikke være ubekendt, at der ude i Befolkningen er en meget stærk Modvillie mod Arbejdsløshedslovgivning overhovedet. Det er et af de vanskeligste Omraader at lovgive paa, og den Modvillie, som findes, er heller ikke uberettiget, fordi Rigsdagen ved at inddrage under Arbejdsløshedslovgivningen et nyt, meget stort Omraade i sin Tid glemte at indføre den tilstrækkelige Kontrol. Modvillien mod Arbejdsløshedslovgivningen bestaar ikke deri, at man mener, at f. Eks. 4 Kr. om Dagen er for meget for en virkelig erhvervsledig Arbejder, men den bestaar deri, at man ikke tilstrækkelig har begrænset Omraadet af de virkelig erhvervsledige. Modvillien stammer heller ikke fra de enkelte Tilfælde af Lovbrud, af Overtrædelser af Arbejdsløshedslovgivningen, som man har kunnet konstatere, men den stammer derfra, at der indenfor denne Lovgivnings

Omraade kan rummes Personer, som absolut ikke bør henregnes til de erhvervslediges Klasse. Modvillien mod Arbejdsløshedslovgivningen — og navnlig den Lovgivning, som i Aarene 1917—18 blev sendt ud til Befolkningen — skyldes den Omstændighed, at det viste sig, at denne Arbejdsløshedslovgivning kunde benyttes af mange Personer, som slet ikke har deres Plads blandt de Arbejdere, som virkelig skulde høre ind under Arbejdsløshedsforsikringen. Det har været saadan, at der var Gaardmandssønner, som kunde arbejde som Tørvearbejdere om Sommeren og om Vinteren gaa ledige og nyde Arbejdsløshedsunderstøttelse som arbejdsløse Tørvearbejdere, der var Husbænd med selvstændige Erhverv, som kunde nyde Arbejdsløshedsunderstøttelse, der var Kvinder, som i kortere eller længere Tid var beskæftiget i Fabrikker og derefter kunde tage Ophold hjemme som før og gøre Nytte hjemme og alligevel melde sig til Kontrol og hæve Arbejdsløshedsunderstøttelse, for slet ikke at tale om, at denne Lovgivning aabnede Adgang indenfor Storbyerne for det Bundfald, som ingen ærlig Arbejder vilde være i Stue sammen med, men som man var nødt til at være i Arbejdsløsheds-kasse sammen med. Det er alt dette, som har skabt den stærke Modvillie mod Arbejdsløshedslovgivningen. Det kan ikke være det store Parti Socialdemokratiet ubekendt, at naar vi skal ud og agitere for, at en Arbejdsløshedslovgivning er god, kan denne Uvillie ikke bringes ud af Befolkningen, hvis vi ikke møder med en Lovgivning, der indeholder den skarpeste Kontrol med, at uvedkommende Personer, enten fra oven eller fra neden, trænger sig ind paa et Omraade, som kun tilhører de virkelig erhvervsledige Lønarbejdere. Det er derfor, vi fra vor Side saa skarpt og bestemt hævder, at vi ikke vil være med til en Lovgivning, som ikke skærper Kontrolbestemmelserne paa det nøjeste, og ingen Kontrol, som ikke enten er for dyr eller er krænkende for dem, der skal kontrolleres, kan være for effektiv. Derfor mener jeg, at den Kontrol, som bestaar i, at enhver arbejdsløs skal gaa Vejen om ad Arbejdsanvisningen enten for at faa Arbejde eller for at blive systematisk indregistreret, er en Mindstekontrol,